

diari de viatge | diario de viaje

Índia, estiu 2004.

Fou baixar en terra a l'aeroport de Chennai (Madràs) i quedar enlluernada per l'impressionant colorit dels saris, vestit utilitzat per les dones índies. A pesar de la seva bellesa i dels seus somriures radiants, les dones índies oculten un secret sota les seves mirades profundes: continuen dominades en gran part pels homes, sobretot a les zones rurals, on el que s'espera d'elles és que criïn els fills i tinguin cura de la llar, a més de treballar al camp o a la construcció, quan és possible, per aportar uns diners extres a la casa; encara que la seva remuneració sigui inferior a la dels homes i no tinguin ni tan sols drets de propietat si el seu marit posseeix terres.

A les famílies pobres les nines són considerades una càrrega, no només perquè deixen la llar familiar quan es casen, sinó perquè, a més, moltes famílies s'endeuten per poder pagar el dot, ja que els matrimonis concertats són encara avui dia habituals al país. Són nombrosos els casos de nines cremades pel seu pare, pel mer fet de no haver nascut mascle. Particularment, vaig conèixer una al·lota, Durka, el pare de la qual calà foc a la barraca quan ella no era més que un bebè. La seva mare morí i ella quedà completament cremada.

El problema s'agreuja si la nina presenta algun tipus de discapacitat, ja que generalment són menyspreades per les seves famílies. Gràcies a algunes organitzacions humanitàries, aquestes nines han après un ofici, normalment relacionat amb activitats manuals, com l'estampació en teles, l'elaboració d'objectes amb paper maixé, etc., que després es poden vendre en botigues de comerç just.

Crec que l'única manera d'acabar amb aquesta injusta situació per a la dona és mitjançant l'educació; que les noves generacions entenguin que homes i dones tenen els mateixos drets.

Catalina Beltrán, biòloga, viatjà els mesos de juliol i agost a l'Índia, com a voluntària de l'ONGD PROIDEBA, dels germans de La Salle.

India, verano 2004.

Fue poner un pie en el aeropuerto de Chennai (Madrás) y quedar deslumbrada por el impresionante colorido de los saris, atuendo utilizado por las mujeres indias. A pesar de su belleza y de sus radiantes sonrisas, las mujeres indias ocultan un secreto bajo sus profundas miradas: siguen estando dominadas en gran parte por los hombres, sobre todo en las zonas rurales, donde lo que se espera de ellas es que críen a los hijos y cuiden de su hogar, además de trabajar en el campo o en la construcción, cuando es posible, para aportar un dinero extra a casa; siendo su remuneración inferior a la de los hombres y no teniendo siquiera derechos de propiedad si su marido posee tierras.

En las familias pobres las niñas son consideradas una carga, no sólo porque dejan el hogar familiar cuando se casan, sino porque, además, muchas familias se endeudan para poder pagar la dote, ya que los matrimonios concertados siguen siendo habituales en el país. Son numerosos los casos de niñas que han sido quemadas por su propio padre, por el mero hecho de no haber nacido varón. Particularmente, conocí a una chica, Durka, cuyo padre prendió fuego a la chabola cuando ella no era más que un bebé. Su madre falleció y ella quedó completamente quemada.

El problema se agrava si la niña presenta algún tipo de discapacidad, pues generalmente son despreciadas por sus familias. Gracias a algunas organizaciones

humanitarias, estas niñas han aprendido un oficio, normalmente relacionado con actividades manuales, como la estampación en telas, la elaboración de objetos con papel maché, etc., que después pueden ser vendidos en tiendas de comercio justo.

Creo que la única forma de acabar con esta injusta situación para la mujer es mediante la educación; que las nuevas generaciones entiendan que hombres y mujeres tienen los mismos derechos.

Catalina Beltrán, biòloga, viatjà en los meses de julio y agosto a la India, como voluntaria de la ONGD PROIDEBA, de los hermanos de La Salle.